



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

15. Admiranda Turcæ ad fidem nostram vocatio & conuersio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

S. Augustin.
in tractat. de
Visitatione
infirmi, serm
11.

abscondimus, & tu placatus es? ait ille. Nos te provocamus ad iram, tu autem conducis nos ad misericordiam: nos irritamus te ad furorem, tu autem differis vindictam. Iusto exterminio punire poteras peccantes, subvertere negligentes: sed patientia tua expectat, ut corrigamus patientes. Deus ergo meus, misericordia mea! Nunquid non haec est iniustitia? sed nunquid est iniustitia, apud Deum? Absit. Quod enim sustinet Deus, index iustus patienter, totum Deus est. Neque enim aliter Deus esses, nisi flectereris, nisi patereris, nisi misereris. Quodcumque igitur facis, tuum est: quod tuum est, bonum est. Quod igitur facis, bonum est, Deus meus misericordia mea.

XV.
Scripsit hoc
Antonius
Ceschi, 18.
Ianuar. An.
1643.

Sicut, octavi exempli loco, prorsus bonum & admirabile erat, quod Româ Dilingam perscriptum fuit, Neapoli An. 1640. (an. 1641?) accidisse. Ibi Turca mancipium, curiositate populi allectus, cum reliqua turba, domum quandam sacram, in qua, Natalibus Christi Domini festis, rarissimi artificij elegantiaque Praesepe visebatur, ingressus oculos à longè stans, ignota pietate, implevit. Nulli unquam sua curiositas felicior fuit. Nam ecce procul consistentem Turcam, atque nihil minùs cogitantem fabricatus è materia Christus infans, è praesepio respicere; tum etiam, protensa manu, & indice digito annuere, atque ad se vocare cepit, quin & vocem claram addidit, cunctis, qui aderant, in stuporem raptis. Neque verò annuere cessavit antè, quàm ille attonitus ac tremens accederet. Vbi accessit, egit Christus ipse Catechistam, hominem Turcam res fidei necessarias docuit, monuitque, ut Baptismo se quàm primùm tingi curaret; fore enim, ut, intra breue tempus, secum in cælo esset. Profecit insigniter, sub tali magistro, Turca, rem disertè narrauit; baptismum petijt, obtinuit, & paucos post dies, grauiter ægrotans, iamque ipsi morti vicinus, palam professus est, mori se non posse priùs, quàm Sacrum viaticum accepisset. Accepit, & spiritum cælo reddidit. Miraberis, Lector, hanc tantam Dei bonitatem. at scito, omnibus ad praesepe Christi confluentibus annuere misericordem Dominum; omnibus documenta diuina tradere. Non vident, neque audiunt hoc omnes? in ipsis culpa est, quia sponte cæci sunt, & vitij obturati non habent *aures audiendi*. At qui *aures audiendi* habent, audiunt puerulum IESVM è praesepio non solùm vagientem, sed etiam pannis paupertatem, frigoris tolerantiam patientiam, lachrymis poenitentiam, denique vultu, gestu, totius corporis

poris habitu, omnes virtutes docentem; incensique amore tam immenso infantis, iam tum, pro Mundo, patientis, toti se proijciunt in mare diuinæ bonitatis. Philæni, aut, vt Athenæus eos appellat, Philotoconistæ, optauerant olim, vt in balænas conuerterentur, dummodo mare in pretiosissimum vinum mutaretur, in quo se se possent continuò volutare. O quantum est mare amor Dei! ô quàm dulcis Oceanus, immensitas diuinæ bonitatis? omnes prorsus in eum se conijcerent, omnes in eo, velut pisces, natatant optarent, si eius agnoscerent suauitatem. Immo omnes in eo submergi, & animam, amore ebriam, ponere cuperent; quemadmodum Georgius Clarentiæ comes, qui (ob suspicionem affectati regni, ab Eduardo IV. huius nominis rege Angliæ, fratre suo, iussus mori, & genus mortis, quod sibi magis placeret, eligere) voluit vino Cretico, seu, vt vulgo vocant, Maluatico, suffocari, coniectusque in vas plenum huius vini, illud sensim sorbendo suauiter submersus est; ita, præ amoris dulcedine, toti in Deo mergerentur omnes, si quàm suauis sit Dominus, gustauissent; neque etiam mille mortes sentirent charitate inebriati.

CAPVT XLII.

Quanta, ex consideratione Dei summè boni, summèq; misericordis, etiam alioqui desperatis, spes veniæ & fiducia addatur?



Vdiui nonnullos, qui nauali prælio interfuerunt, quod Ioannes de Austria, contra Turcas, felicissimè gessit, narrantes, cadauera in mari natantia, internosci potuisse. Siquidem corpora Turcarum prona, at Christianorum supina atque cælum aspicientia dicebant natitauisse. Eadem res quotidie accidit ijs, qui in diuinæ bonitatis mare incidunt; alij enim ibi eriguntur ad spem in Deo ponendam; alij suo opte pondere euertuntur, & ita deprimuntur, vt, ad quam oculos habent, non videant bonitatis profunditatem.

Hanc vtique non vidit Cain, qui dixit: *Maiores est iniquitas mea, quam vt veniam merear*; quasi aliquid maius esse possit. Gen. 3. 13.

Ggg 3

magni-